

UNIVERSUL LITERAR

ABONAMENTUL
LEI 2,60 ANUAL
Abonamentele se fac
numai pe un an.

COLABORATORII ACESTUI NUMĂR
Mestugean, Corneliu Moldovanu, L. Rebeanu, N. Ţinc,
Nigrim, Victor Anestin, A. D. Cornu, Albert, etc.

ANUNCIURI
Linia pe pagina 7 și 8
— BANI —

ORORILE RĂZBOIULUI

SUBTEI

— Roman de Alphonse Karr —

MAGDALENA SUZANEI

11 Aprilie

Serisoarea ta mi-a făcut multă plăcere, scumpa mea Suzana; povestirile și descrierile tale au pentru mine toată pompa și tot farmecul feriei, aceste găteți bogate, aceste serbări mărețe despre cari mi vorbești, au îmbătat două nopți visurile mele; cât despre mine, ce îți asți spune în schimb: aici nu avem așa ceva, și nu am nimic a-ți spune, decât că prunii au înflorit și vântul cald de primăvară, mi-aduce în momentul când îți scriu, parfumul celor dintâi violele și ale primelor ciorechini de liliac.

Îți mulțumesc pentru eșarfa frumoasă ce mi-ai trimis; va trece multă vreme până ce o voi pune, nu doar pentru că trăiesc închisă ca o cătușă, așa după cum văd că îți se pare țic, dar puținii prieteni pe cari îi vede tatăl meu, nu sunt bogăți, și nu ar voi ca găteala mea să steargă pe acelea ale fetelor cari se strâng la noi Duminicile.

Tata a închiriat odăița în care se odărnă noi sus; acela care o locuiește este un tânăr, puțin comunicativ posomorât și sălbatic. Când mă scobor dimineața în grădină, îl găsesc în totdeauna cu o carte în mână, dar nu citește mai niciodată, căci mereu îl văd cu ochii țintă în pământ, și am observat că e aceeași carte. De altfel, nu îl cred nici ne-norocit, nici trist; fața lui este senină și de o liniște extraordinară; cum dă cu ochii de mine, mă salută și se infundă sub pomii sau se urcă sus în odăița lui.

Cum prevăd întrebările ce-mi vei face asupra acestui subiect, și cum știu tot ce ne interesează, pe noi fetele, îți voi spune că frumos nu e, are în infuziunea lui ceva incult și respingător; buzele lui curate și foarte bine făcute, în poartă cu mare neglijență. Măi deunăzi scara, ferestra mea era deschisă și l-am auzit cântând vocea lui nu o urâtă și are multă expresie; dar când rău și fără nici o arde. Tata zice că e foarte învățat, asta e tot ce îți pot spune; eu nu l-am vorbit niciodată, și nici el, nici eu nu căutam ocaziile, și este probabil că nu vom avea împreună niciodată relațiuni înfise.

La acest moment, tata este foarte ocupat; face ca un vecin, un schimb de rădăcini de stânjenă, și crede că sezonul e prea înaintat pentru a le tăia.

Adio, dragătașa mea Suzana; scrierile din parte-mi mame, și tatăl tău tu primește asigurarea celei mai trainice prietenii ce-ți păstrează.

Magda.

P. S. — Observ că cea mai mare parte din serisoarea mea, este plină numai despre străinul care nu ne interesează nici pe una nici pe alta; nu pune asta decât pe spinarea mamei noastre într'un crâșal fără societate și fără distracții.

II

MAGDALENA SUZANEI

15 Aprilie

Îți scriu, scumpa mea Suzana, și nu am nimic a-ți povesti; așa că ești liberă să rupi sau să arzi serisoarea mea, fără a o citi. Îți scriu pentru că sunt plină de tristă și tristă fără să cunosc motivul, pentru că tu ești singura pe care o pot obosi cu trănăneala mea.

Timpu este splendid. Soarele e în putere, tot încolțește și se dezvoltă; seva, închisă atâtea vreme în ramuri își făcușe în frunze de un verde dulce; aerul cald pătrunde corpul și îți dă o moleșală amesecată de plăcere

și de grije. De câteva zile, mi-ești cu neputință să stau locului; din grădină mă duc în casă, și din casă în grădină; stau cu o carte în mână și numai decât îmi cade cartea din mână. Respir aerul frunzișului crud; mă îmbăt de aerul primăvaratic care-mi mângâie părul, și cad într'o visare adâncă, într'o contemplare tăcută. Ceasuri întregi piro-nesc ochii pe un fir de iarbă care lucește la soare ca un smarald, și simt în suflet un rău care obosește stomacul când n-ai mâncat, un fel de gol dureros; apoi, lacrimi îmi curg, și mă usurez când plâng din toată inima. Și țic jur, buna mea Suzana, eu n-am nici o supărare; tatăl meu mă adoră și nu este fericit decât prin fericirea mea; el își pune toată grija lui pentru a întâmpina cele mai mici dorințe ale mele și cu toată dragostea sa pentru la-lelele și zambilele lui și pentru toate plantele grădinei sale, totuși te neglijează adeseori pentru a-mi procura o plăcere sau o distracție.

Îți mai aduc aminte, buna mea Suzana, de timpul ce l-am petrecut aicea împreună, de veselie mea nebună și de nepăsarea mea? Nu mai știu unde sunt toate acestea; totul împrejurul meu pare a-și lua o altă viață, totul se îmbracă în vestimente de sărbătoare; așa cum zice Goethe:

*Ca într'o zi de nuntă natura
[e învestimântată
Și a pădurii lungă bată
Cu mi drăcile înflorile, ca aurul
[lucește toată
La raza soarelui de Ma;
Și-o odieră răcoritoare
Se abată n joc cu liliacurile
[temerătoare
Său samănă pământul tot, cu o
[zăpadă năvălitoare
Precum și în odinioară, creștii
[albi îi scutarai.*

Și numai eu sunt tristă și par a am un vâl negru pe gândurile mele. Păsările se cântă și se bucură sub frunzișul teler. Primăvara, se zice, este anotimpul amorului și dispune sufletul la impresii dulci; și eu, nu aspir decât să fiu singură, și când sunt singură, plâng fără ca vre-o cauză să poată justifica lacrimile mele; și îndrăznesc a-ți mărturisi; eu resimt ca o plăcere nouă pentru mine să plâng. Tu mă crezi poate foarte nebună, nu-ți așa? și eu nu sunt mai puțin surprinsă și îngrozită ca tine. Când privesc împrejurul meu, nu văd decât lucruri pentru care ar trebui să mulțumesc lui Dumnezeu pentru toată fericirea pe care o face pentru mine în fiecare zi, și mi-ai găsesse foarte nerecunoștințoare față de el și foarte nedreptăți de bunătățile sale.

Adio, Suzana mea.

EDUARD lui ȘTEFAN

Deși nu ai avut destulă încredere în prietenia mea, pentru a-mi face parte de proiectele tale de fugă și de locul retragerii tale, și ai avut nedreptatea de a mă trata ca și pe pariajii tăi, îți scriu pentru că sunt mai prevăzător ca tine.

Au fost crescuți împreună, și am crescut, eu ca o ederă cupricioasă, tu ca un plop înalt; tu, în mine nu vezi decât un camarad de copilărie, și fugi de mine, cum fuge o insectă la băzâitul incomod. Te tem că vorbele mele seacă, ca spiritul meu pozitiv să nu pălească, ca un vânt rău făcător, visurile cerești ale închipuirii tale.

Admi: viața ta ideală și poetică cum admir poezia vechilor barzi, ca visările scriitorilor întunecați și eugotatori ai țării noastre.

Dar, vezi tu, dragul meu Ștefan,

acestea sunt flori frumoase și lucitoare, care se vor vesteji, când se va sfârși primăvara vieții tale. Atunci, tu, te vei apropia de mine, vorbirile noastre se vor asemăna și vocea mea nu va mai jigni urechea ta.

Astăzi tu fugi de mine, și ai dreptate, nu putem încă merge amândoi pe același drum; aerul în care eu trăiesc, te-ar ucide. Nu ași dori să te văd răzând de milă și de ciudă, de aceea ce face azi fericirea mea; am putea să ne urâm chiar, și cu toate acestea, noi suntem făcuți ca să ne iubim. Este în firile noastre, nu ceva care-mi pare că se prinde și se adaptează destul de bine; unghiurile caracterelor noastre coincid. Trebuie să ne păstrăm pentru mai târziu o prietenie bună și sinceră. Noi ne vom apropia, când vântul de la Nord va face mai flexibilă talpa noastră plopușii, și când, după ce vom vedea înfrunzind iluziile noastre, vei simți nevoia de a te atasa de ceea ce este prozaic în viață; când vei descinde din cer unde stai, când vei fi destul de aproape de pământ pentru ca mâinile noastre să se poată atinge.

Până atunci să stăm departe unul de altul; consiut: ne-am jignit prea des. Dar de ce nu ne-am face noi din depărtare semne de prietenie? De ce ai voi tu să mă oprești de a mă interesa de binele și răul care îți vine?

Familia se plânge mult de tine; este, într'adevăr, destul de extraordinar de a fi plecat numai cu bani dedrum, sub pretext că pleci să-ți termini studiile la Goeting și să dispari fără a da măcar semne de viață, timp de două luni. Trebuie să te simți foarte îndepărtat de fata pe care ți-o destină; și cu toate acestea dacă ar fi permis a-ți face o observație, îți-aș spune că tatăl tău, ne-având decât o pensie vijgeră, nu are nimic ce să-ți lase la moartea sa, și că această căsătorie te ar face stăpânitorul unei averi frumoase, care este adevăratul izvor al independenței de care ești îndrăgostit.

Adio, sper că vei îndrăzni să observi cu ochii tăi în viața în scrierile mele o parte dintr'acele de veselie zgometoasă, mînsă în poezie în poezie, cu totul supusă și ferocilor tale, în așa fel ca această epistolă să afe grație înaintea ta și ca să nu-ți pară ca un masafu neplăcut, astfel ca îți se părea așa des tata de mine.

Încercă-mă cu comisiunile tale. Frațele tău și tovarășul meu de război vorbesc câteodată de tine. Să știi că el te iubește mult.

IV

Atunci-mi ești tu dormi
Klopstock

Eu tîrziu și eu sunt în odăia mea aproape de foc, fără să pot dormi. Serisoarea lui Eduard mi-a făcut să fac reflexiuni. Voi vedea, într'adevăr, stingându-se poezia sufletului meu? Vedea-voi îngăbenind una câte una și căzând frunză cu frunză, toate frumoasele mele credințe? O, nu, nu. Dumnezeu care m-a creat nu a voit să facă o amară bătaie de joc; nu a pus în sufletul meu dorința și nădejdea pentru a le jigni și a le zdrobi prin mâhniri triste; nu a dat minții mele aripi ca să ridice pe aorii roșiației ai dimineții, pentru a face ca în urmă să recadă greu pe pământ; fericirea pe care am presimțit-o nu este un vis; un suflet care caută sufletul meu, o lunge pentru a completa viața mea, o iubire care-i dă această jumătate din mine însumi, a cărei absență o simt atât de crudă, care umple acest gol dureros al inimii mele.

Tot în natură este mai mare ca închipuirea noastră; nici odată mintea mea nu și-a putut face o idee mai adevărată de un munte înalt; și deși poezii noștri au vorbit adesea ori de răsăritul soarelui, prima oară când am asistat la spectacol sublini, am simțit cum închipuirea

mea rămăsese mai jos ca realitatea. Visurile închipuirii nu sunt de cât un reflex palid al operelor lui Dumnezeu.

Trebuie să credem, că printr'un trist privilegii spiritul nostru ar avea sub un singur raport o putere de creațiune mai mare ca aceea a lui Dumnezeu, că el ar avea puterea de a închipui o fericire pe care Creatorul nu a putut-o face pentru noi?

Nu, nu, această fericire de care simt nevoia, Dumnezeu a făcut-o pentru mine, cum mi-a făcut soarele care dă viața și umbra pomilor și vântul parfumat care face să tremure frunzele.

Dacă Edward are dreptate, face Cerul ca să nu trăiesc mai mult de cât credințele mele; să nu am a purta doiiul sufletului meu, și ca după ce voi fi simțit capul în nori, mângăiat de suflarea ingerilor, să nu mă văd căit și lărându-mă pe pământ ca o reptilă rece.

În tot cazul, voi afla și nu voi mai trăi; imi voi scrie mereu impresiile, și le voi compara.

În ziua când mă voi convinge că aceea ce am în suflet este o spumă încheoare de săpun care se topește, că fericirea mea imi va scăpa printre degetele strânse ca s'o rețic, voi sfârși cu viața, și mă voi duce să cer lui Dumnezeu în Ceruri, ceea ce mi-a făgăduit pe pământ, căci Dumnezeu este un Tată bun și fie care din nevoile noastre ascunde o promisiune de a o satisface.

Unde așli câte varietăți de cemento
swag

Azi dimineața m'am scoborât în grădină. Cerul era albastru și era soare; am găsit și pe D. Müller. L'am salutat în tăcere; mi-a întors salutul și a rămas în picioare, sprijinindu-se de sapă, cu ochii țintă la mine și părănd că asteaptă să fi adresat cuvîntul. Eram puțin încurcat, un străin ce să-ți zic; cum mă coteam, imi vorbi dînsul cel dintâi și mi zise:

— Ce soare frumos, d-le!
— Da, răspunsei, frumos soare!
Și cum mă gândeam că în schimbul unei observațiuni, ori cât de minime, ar fi fost, trebuia să fac și eu o observație, adăogai:
— Și un cer albastru!

— O, o! imi zise d. Müller, nopțile sunt încă răcoase și mă tem de îngheț.

Ași fi voit să plec și să mă infund sub aleea de tei; dar el tot sprijinit de sapă sta.

O conversație era de neînălțurat. Mă resemnai și îndoii foia cărții mele. Acuma era rândul meu de a vorbi și căutam în mine ce subiect de conversație puteam să încep. Imi veni în gând, că ar fi convenabil să îl întreb nouăți despre fiica sa, dar în momentul ce a deschide gura, mă rog. Mă gandi la început că un interes prea mareat pentru o fată tânără putea să îngrijesească pe tată; apoi ca să nu vorbești ar fi fost afeclant; și cum mă hotărâam, cugetam că codirea mea ar putea fi remarcată; și mă simți roșind și nu mai spussei nimic.

D. Müller își reluă fraza:
— Mă tem de îngheț, și înaintea de răsăritul Soarelui nu ar fi putut ședei în grădină cu capul gol.

Eu zâmbii.
— D-ta ești tânăr, imi zise el, și ești bătrân. Fac rău de-mi măsor puțerile cu ale d-tale, este un defect comun la bătrâni; d-ta poți înfrunta frigul, dar eu, am nevoie de soare.

A se citi urmarea în „Universal Literar” ce va apare Duminica viitoare.

Ecolurile săptămânei

Acum, după încheierea păcii, la ordinea zilei e groaznicul flagel al holerei.

Armata noastră e contaminată de această epidemie, care a și făcut numeroase victime. Până acum, oficialmente s'au anunțat vreo 500 de cazuri mortale în armată. Numărul morților însă pare a fi mult mai mare.

Nenorocirea aceasta atât de mare care izbăște pe braviștii noștri ostași se atribuie în primul rând organizării defectuoase a serviciului sanitar militar și a intendenței.

În presă s'au ridicat numeroase voci care acuză de incapacitate ambele aceste servicii.

Acuzatorii susțin că trupele au fost lăsate să pătrundă în sațele bulgărești contaminate de holeră, fără ca să se ia, de mai înainte, nici o măsură sanitară preventivă.

Afară de aceasta, trupele mai avansate în interiorul Bulgariei au rămas fără provizii și au fost nevoite să se hrănească cu grâu fiert, cu porumb crud și chiar cu frunze de pe copaci.

E firesc deci, ca în asemenea condiții, holera a putut pătrunde cu ușurință în rândurile oștirii și să facă ravagii.

Sunt și alte voci care, din contră, au luat apărarea celor două servicii acuzate, susținând că trupelul au înaintat prea repede și că n'au putut fi însoțite nici de serviciile medicale respective și nici de coloanțele de subsistență.

În tot cazul, chestia serviciului medico-militar și a intendenței e discutată, în momentul de față de toată lumea.

Acastă chestiune e atât de vitală în cât nu poate rămâne în umbră.

Însuși M. S. Regele, doritor de a face lumină completă, a ordonat o vastă anchetă care va stabili răspunderile. După terminarea acestei anchete, se va putea vedea cine sunt vinovații care prin greșelile și neprevăzutele lor au trimis la o moarte stupidă atâtea vieți scumpe.

Dar, în momentul de față nu numai armata dar și țara întreagă e amenințată de cel mai mare pericol.

Holera se propaga din ce în ce și ducă nu se vor lua măsurile cele mai strășnice, nu va trece mult și vom avea sute de focare răspândite în toate unghiurile țării. Și atunci va fi prea târziu și se va crea o situație absolut disperată.

E regretabil, în primul rând că cordonul sanitar n'au prea fost respectate. Mulți militari, aparținând unor regimente contaminate, au putut trece în localități indemne răspândind germele flagelului.

Să nădăjduim însă că măsurile se vor îndoi și că ficcare își va da silința necesară pentru combaterea flagelului, fiind vorba de sănătatea unei țări întregi.

Mestugean.

SACUL CU GLUME

Doi tineri soți vizitează un câmp de aviație unde el este invitat de un aviator să se urce cu el în aeroplan. Ea, tremurând de frică, nu vrea să-l lase. Dar, în urma insistențelor lui, afirmându-i că nu e nici un pericol, ea suspinând adânc îi zice în tînc:

— Bine, dragă, du-te dacă zici tu așa, dar... lasă-mi mie ceasornicul și punga.

O statuie antică c'un braț rupt, nasul plesnit și genuchii jupuiți, are la bază inscripțiunea: „Victoria”.

— Dacă învingătorul, exclamă un trecător oprit să privească statuia, a ajuns în halul ăsta, ce s'o fi ales, Doamne sfinte, de eel pe care l'a învins!

SĂRBĂTORIREA PĂCEI

Foto-Glob

Banchetul „Sindicatului Ziaristilor” în sala Lidertafel

Boerul și Bărbierul

de L. Rebreanu

Razele orbitoare ale becurilor electrice se refrângeau mândre în cristallul oglinzii venetiene. Bărbierul lucra repede, tăcut și mișcat; în tăcerea încremenită scârțâitul briciului se-măna cu țârâitul timid al unui greor.

Petre Ulvianu vedea în oglindă, cu multă plăcere, cum își scinde, se reliefează și îi întinerește, clipă cu clipă, fața obosită, aproape ofilită, pe care barba de o zi o acoperise cu umbrele și brazdele plictisitoare ale bătrâneții.

— Am ajuns vârsta — se gândea dânsul — când trebuie să-ți iei cafeaua cu lapte așteptând bărbierul. Iată-mă nevoit să am mai multe întâlniri cu briciul de cât cu mireasa.

Petre Ulvianu era mare. Tocmai la vârsta de patruzeci și șapte de ani avu el norocul ca o fată tânără, bogată, să vrea să-și lege de dânsul toată viața. Până acum nu-l luase nimeni în serios. Fusese regele flirtului, regele patinajului, regele balurilor, regele cravateilor, dar cu toate acestea trecea prin lume ca o cocotă cu care toți vor să petreacă, dar căruia nimeni nu se gândește să-i întindă mâna.

Cât a fost întrădeavăr tânăr, i-a plăcut să-l mângâie aripile ușoare și peștrite ale vieții; când însă tinerețea lui încăpu pe mâinile bărbierului, ale croitorului și ale lui Dumnezeu, când Lună părea de douăzeci și cinci de ani, iar Marți deodată avea cincizeci, când fu nevoit să înconjoare lumina prea strălucitoare ca nu cumva cutele ascunde ale bătrâneții să începă a rânji de sub masca tinereții lui meșteșugite, când acasă trebuie să arunce cât colo corsetul ca să se poată tolăni bătrânește într-un fotoliu moale și coperinzător, se posomorî foarte mult și începu să se gândească.

Scara, înaintea oglinzii, fața lui părea tânăra și neobosită, mai ales după întâlnirile cu bărbierul. Ziua însă, obrazii lui rași de nenumărate mii de ori, chinuți de tășul briciului, gâtul lui ca un gât de curcan ciarcănele de sbărcituri înguste și dese de sub ochii scufundați în orbite, îi trânteau în nas o sumedenie de adevăruri cumplite și triste. Dese ori în saloanele cele mai vechi și strălucite, simțea o greutate de plumb în ceafă și un fior rece prin spinare.

— La ce te gândești, domnule Ulvianu? — îl întrebă odată Fanny Dragnea, tocmai într-o clipă când simțea greutatea de plumb în ceafă.

— Mă gândesc — răspunse Ulvianu strâmbând deodată cochet din colțul gurii, mă gândesc la plictiscala oamenilor așaia. Aci mă simt ca și când aș sta între flori artificiale și aș fi silit să cred că e primăvară. Ei, asta nu mai iese. Asta nu se mai poate. Mi-e dor de natură, de locurile unde acum e zăpadă, unde evântul care îți mână sângele în obraji, unde omul poate să fie întrădeavăr un om. Dar n'am cu cine să mă duc prin locurile astea...

Aluzia aceasta avu urmări grave. Peste vreo săptămână Ulvianu primi o scrisoare din Sinaia, de la domnișoara Fanny. Scrisoarea era atât de dragută, atât de dulce, încât Ulvianu nu se putu stăpâni și plecă la Sinaia. Repede de tot ajunse și regele toboganului și apoi se logodi cu domnișoara Fany. Simțea însă că această isbândă minunată și neașteptată nu i se datorește lui, ci numai și numai aerului aspru care i-a inbușorat obrazii, care l-a întinerit așa cît puțin l-a făcut să pară tânăr... cine știe până când?

— Indrează-mă, te rog, și pe gât, — zise bărbierului care își dădea toată silința să-i întinerească, fiind că știa unde se duce Ulvianu.

— Acum sunteți atât de fres, conașule — vorbi bărbierul — încât dacă ași fi femeie și dacă ași fi de șaispece ani...

— Tac! din gură, săpunarule! Vrei să-mi spui că d-tale îți datorești tinerețea. Știu, știu.

Bărbierul își mângâie chelia.

— Păi! de vă uitați, conașule, la țidva mea. Sunt chel și bătrân cu toate că n'am împlinit încă treizeci și trei de ani. Boerii trebuie să aibă vreo taină a lor de rămân tineri. La vârsta d-voastră eu o să fiu un bărbier bătrân și uscat ca tînicheaua pe când d-voastră vă însurați, luați o fetiță de optspece ani și cu ea patru sute de mii de lei... Nevastă-mea încă n'are treizeci de ani, dar nici nu m'î vine să mă uit la ea. În schimb primadona pe care am văzut-o altă dată la teatru se zice că e de patruzeci și unu, și de ea n'asî spunc-o conașule — azi noapte am visat-o, iar

dinineața când m'am trezit alături de nevastă-mea m'am infuriat așa de rău că era cât pe aci să iau la bătae... Ehe, boerii știu să trăiască și să-și păstreze tinerețea! Îi vezi pe dric și tot tineri îi vezi!...

S'în vreme ce bărbierul îi ungea părul cu pomade scumpe și miroși-toare, Ulvianu, privind cu ochii mari la luminile galbene, simți parca nevoia să se gândească cu glas tare.

— Ai dreptate, domnule săpunar, ai dreptate! Toți suntem niște actori mizerabili. D-ta joci rolul bărbierului în viață și ai să rămâi un figurant urât cât vei trăi. Mie mi-a fost împărțit rolul de viveur legant, cu toate că, imi aduc foarte bine aminte, începusem să joc alt gen și la douăzeci și patru de ani păream de treizeci și cinci. Da, da. Mi-am schimbat genul. Fie că de nebun, fie că de necaz, lasasem să-mi crească barbă. Și aveam o barbă lungă, frumoasă, ca un popă îndrăgostit. Și lumea începuse să mă ia în serios. În schimb bătrânii mă îmbrățișau cu căldură în mijlocul lor, iar eu, fără să-mi dau seama, mă simțeam bine printre dâșii. Eram student în medicină și toată lumea imi prooroca o carieră strălucită. Până și chelnerii, care în privința asta sunt specialiști, vorbeau cu mine ca cu un viitor profesor... Apoi deodată mi-a eșit în cale o verigă. O fetiță roșcovană, durdulie, pe care o întâlnii într'un local de petrecere tocmai când o durea un dinte. Am dus-o acasă și i-am scos rădăcina cu pricina. Drept recunoștință mi-a spus următoarele: „Să-ți dau o povață. Bate-ți barba. Să știți de la mine că nici o fată n'are să-ți placă cu bărbierul ăsta de-un cot. Pare-ai fi de-o sută de ani. Te-aș săruta dar mi-e scârbă de barbă!” A doua zi mi-am dat jos barba. Cariera de doctor s'a dus dracului. De acum nu mai îndrăznii să mă duc printre domnișii profesori. Mă întorsei iar la prietenii mei sburdalnicii și începui să mă infund prin localurile de noapte. Adevărat că acum nu mă stânjenea barba. Avui din ce în ce mai mari succese la femei. Încetul cu încetul ajunsei regele flirtului, regele patinajului, regele cravateilor, regele valsurilor, iar astăzi la vârsta de patruzeci și șapte de ani sunt tot acolo unde eram când aveam douăzeci. Rolul de viveur trebuie să-l fac până la sfârșit, trebuie să-l joc... Mă gândesc de multe ori că, dacă nu mi-aș fi ras barba, astăzi poate aș fi profesor de Universitate, aș avea

dinica mea, ași umbra în cupă, ași
nurtă ochelari de aur, ași avea mu-
ră gravă și serioasă... Viața e o co-
medie, domnule săpunar! E îngrozitor
să te gândești că nimic nu atârână
le noi, că totul se învârteste în jurul
sărbei sau în jurul mustăților... A-
propoș, vopșește-mă, te rog mai bine
sprâncenele!...

VASUL SPART

— După Sully Prudhomme —

Vasul în care verbina moare
D'un evantaiu a fost plesnit
Abia lătinse; răsunătoare
Nimeni ciocnirea n'a auzit.

Spărtura însă neînsemnată,
Muscând cristalul netencetat,
Se întinse în urmă neînduplecată
Și net tot vasul la nconjurat.

Apa dintr'insul s'a scurs; lipsește
Sucul ce hrană, ce viață mpart
Plantei, și nimeni nu bănuiește,
Să nu-l atingefi, căci este spa-

Tot astfel mâna cea adorată
Adesea este inimă grea :
Atinsă numai și-l despicață
Floarea iubirii pierde din ea.

În ochii lumii pare o stâncă,
Însă ea simte, strânsă de dor,
Cum se lățește rana-i adâncă.
S'a spart ! Cu dansa umbra-i ușor!
N. Ținc.

ANECDOTE CELEBRE

DIN VIAȚA MEDICILOR

Doctorul Abernethy se supăra
când era sculat în timpul nopții.

Intr-o noapte se culcă la orele 1,
foarte îndăpșit că fusesse sculat la
miezul nopții.

Abca adormise însă și soneria îl
trezi din nou.

— Că s'a întâmplat iar? strigă me-
dicul furios.

— Doctore, repede, repede ! Copi-
lul meu a înghițit un șoarece.

— Nu-i nimic, spune-i să înghiță
repede o pișică și lasă-mă în pace!
răspunse doctorul întorcându-se pe
partea cealaltă.

Un pacient care își pierduse un
ochi vine să se opereze la un cele-
bru oculist, pentru a-și putea înlocui
ochiul pierdut cu altul artificial.

Înainte operației, medicul îi
spune :

— Cred că ai toată încrederea în
mine !

— Da, da — răspunse pacientul —
încredere oarbă.

În timpul unei înmormântări se
cântă un marș funebru foarte miș-
cător.

Între cei ce însoțeau dricul se
afia și medicul mortului.

O mulțime imensă atrasă de fru-
moasa muzică forma convoiul ce se
îndrepta spre cimitir.

Unul dintre curioși întrebă pe un
cunoscut al său: „N'ai putea să-mi
spui cine a compus muzica acestui
marș funebru ?

— „Nu” — răspunse acesta —
Nu cunosc numele compozitorului,
dar acela de colo (arătând pe medic)
e autorul textului”.

La Paris trăia de mult un cele-
bru medic Malovin. Într-o zi se pre-
zentă la dânsul un filosof tot atât
de celebru, spre a-i mulțumi pentru
că medicamentul pe care i l'a ordona-
tă cu 4 ani în urmă și pe care ace-
sta l'a luat timp de 4 ani cu în-
credere a sfârșit prin a-l însănătoși.

Malovin care ceruse bolnavului
să-i deplină încredere și supunere
il privi lung și zise în cele din urmă:

— „Imbrățișează-mă ! Ești demn
să fii bolnav !

Artele în Bavaria

de CORNELIU MOLDOVANU

Frumoasele arte, odinică profin-
se de chibșia divină, n'au iubit nici
odată mulțimea nestatornică și în-
târziată în gusturi, săracă în senti-
mente nobile, pătimașă și mercan-
tilă.

Deși aristocratică prin esența ei,
arta însă a fost în totdeauna gene-
roasă, căutând a înlesni și îndruma
cultura maselor, a ridica nivelul su-
fletesc al poporului, deschizându-i
orizonturi de fericire, și ciadind în
fiecare suflet un altă idealului.

Arta în vechime a fost privilegiul
unei caste, ținându-se departe de
plebe și numai astfel a putut să-și
păzească supremația ei, carecum re-
ligioasă, asupra norodului.

Când însă tendințele democratice
au pătruns până în rândurile con-
ducătoare, când sciavii au învățat
meșteșugul sacru al poeziei, al cio-
plirii în marmură și al cântecului,
epocile de strălucire artistică au as-
fințit, fiind în totdeauna înlocuite
printr-o perioadă de decadentă.

Amintiți-vă epoca lui Pericles și
a lui August, decadența dela sfârșit
celor două imperii, grec și ro-
man. În evul mediu, privilegiul ar-
teii a fost iarăși recăștigat de clasele
diriguitoare, și numai astfel ne pu-
tem explica renașterea.

Epoca familiei de Medicis a fost
apocul renașterii în Italia; tot ast-
fel a fost în Anglia epoca de aur a
Elisabetei. Mai târziu, în Franța
strălucete sec. lui Ludovic al XIV;
tot astfel s'au petrecut faptele la
curtea din Weimar și la curtea lui
Napoleon.

Căci frumoasele arte nu s'au mul-
țumit niciodată cu prinosul de ad-
mirație al poporului, nici n'ar fi pu-
tut trăi din obolul admiratorului a-
nonim, rățăcit în mulțime: ele s'au
desvoltat în lux și abundență, în o-
magii și onoruri.

Când vremile însă au ajuns ast-
fel, în cât poporul a rămas singurul
care să răsplătească pe artist, întin-
zându-i prin miș de mâini ofranda,
când recompensa a ajuns proporțio-
nală cu cantitatea producției, atunci
a apărut în istoria artelor, epoca
mercantilismului estetic, și artistul,
fostul privilegiat al zeilor, asemeni
negustorilor de tarabă, a fost silit
să-și vândă operele plebei, în schim-
bul monedei răsplătitoare de merit.
Arta a iubit în totdeauna fastul, e-
xuberanța, ce a înflorit numai la
umbra bogăției și a somptuoșității,
în saloanele împodobite și în parcu-
rile luminate de sărbătoare, fie, că-
lăuzită de zâmbetul vreunei nobile
amphitrioane, fie încurajată de ges-
tul augustilor inițiatori, cari s'au
perindat pe la oșbitele curții dom-
nitoare.

Artiștii erau invitații obișnuiți ai
tuturor serbărilor pe cari le porun-
ciau regii, făceau parte din alaiul
lor, iar operele lor își aveau răsunet

viu, pătrunzând câteodată până în
alcovele dantelate ale viziteazilor
suverane. Astfel, numele celui care
făurea frumusețea era veșnic incon-
jurat de aureolă, și mulțimea îl iu-
bia și respecta, nu atât pentru eter-
nitatea creațiilor de artă, care ră-
măneau adesea o enigmă vulgului,
dar mai ales pentru faima cu care e-
rau trâmbițate din preajma tronul-
ului, gloriile artistice ale epocii. Ast-
fel s'au format legendele multor glo-
rii...

Dar vremea, care prefăce și schim-
bă toate, a pus rânduială nouă în
lumea celor îndrăgostiți de muze.
Artiștii a cunoscut aturei sărăcie
și umilirea, a fost multă vreme bo-
em, până când, cucerind vitrinele
negustorilor de cărți, a ajuns la
modă pe piață. Atunci s'au arătat
pentru ei ademenitoare perspective
ale banului, și creatorii sobri și ci-
zelatorii de odinioară, au devenit
fabricanți de romane voluminoase,
de piese de teatru în gustul timpu-
lui, de comedii distractive și pican-
te... Toate producțiile de artă cari
produceau bani s'au impus atunci
repede, ca vodevilul, opereta, revista
de varietate, cronica rimată, etc.

O anchetă literară pe care a întro-
prins-o acum câțiva ani o mare re-
vistă pariziană, a descoperit în a-
ceste circumstanțe moderniste, un
semn vădit al decadentei.

Se înțelege ușor că înflorirea arte-
lor, aproape în toate vremile, a stat
în raporturi armonice cu tronul.

Maeconajii n'au fost numai apa-
riții întâmplătoare, ci din potrivă,
de cele mai multe ori au determinat
expansiunea mișcărilor artistice, fi-
ind inițiatori și protectori. Cardi-
nalul de Richelieu a înțeles bine e-
poca în care trăia, și pentru ca Ra-
cine și Corneille să redestepte genul
uitat al tragediei antice, istetul car-
dinal a rânduit fiecărui scriitor o
pensiune lunară de la curtea

Și astăzi, în unele țări, raportu-
rile dintre artă și Coroană sunt ho-
tărătoare pentru dezvoltarea artis-
tică a neamului.

Münchenul — acest oraș unic prin
atmosfera sa estetică, aproape nu a-
vea însemnătate mai înainte de a se
fi suit pe tron Ludovic-Nebunul,
cum îl numesc puținii, Ludovic-Ge-
niulul, cum îl cred mulți.

Orî încotro întoreai privirea, un
monument arhitectonic se impune
admirației tale, un obelisc sau o co-
lonadă, arcuși de triumf sau propi-
lee, temple creștine ale credinței,
temple păgâne ale artei, teatru și
muzee, catedrale și capele...

Vara, în această cetate a poeziei
și a cântecului, pe străzi și prin
parcuri, o un nesfârșit pelerinajiu
al închinătorilor frumosului. Țărani

de prin toate cantabilele Bavariei,
cu poverile pline subacără, tirolezi
cu lăstărele de mână în mână,
copleși, cu obișnuitul lor carnet de
note și linocla pentru observații mi-
nutoase, studenți ruse cu privirile
turburi și răsfrătite, români cari se
disting prin lexi și corectitudinea
hainei, — în sfârșit, toate țările de
pe lume își trimet în fiecare an, con-
tingentul de pelerini însetați de i-
deal și fimos.

În acest München — cetatea blan-
delor bavareze și a berei blondi
— totul e senin și mulțumit. Mai a-
les poporul te surprinde prin căl-
dura veselă a vorbirii și prin buna
voie care se citește pe fețele bine
hrănite și rumene. Căci poporul e
fericit în tânăra Bavaria, e înțelept,
instruit, bogat și sănătos. El nu ră-
mâne străin de nici una din minu-
tile de artă ale Metropolei, pe care
iubitul și nebunul lor rege a înze-
trat-o cu monumente strălucitoare,
cu teatre unice pe lume și cu pina-
coteci fără seamăn prin bogăția și
raritatea pânzelor ce cuprind.

Poporul e fericit în frumoasa Ba-
varia, și acest popor fericit știe să
păstieze scumpă amintire și recunoș-
tință statornică regilor cari îi pă-
zește fericirea. De aceia Ludovic-Ne-
bunul, prietenul, protectorul și sal-
vatorul marelui Wagner, va rămă-
nea veșnic în istoria artelor ca unul
din regii cei mai înțelepți, pe cari
vreodată i s'au așezat pe tron desti-
nele popoarelor...

Coroana întretine în Münchena trei
teatre și trei pinacoteci: Hoftheater,
unde se joacă iarna drama și opera,
Rezidenz, teatrul special pentru Mo-
zart și Prinzregenten, unde se cân-
tă trei luni pe an numai Wagner.

De asemenea noua și vechea pi-
nacotecă și galeria de sculptură a-
parțin Curții, pe lângă alte nume-
roase săli de teatru și concerte cri
galerii, cari aparțin municipalității
ori inițiativei private.

Coroana, în dragostea ei pentru
aristocrații sufletului, celor cu re-
putația bine stabilită le-au dăruit
titluri de noblete, numindu-i consi-
lieri ai tronului, și astfel, un actor,
muzicant, pictor sau poet, indiferent
de origina lui obscură, poate ajunge
în această țară prin merit un „von”.

Coroana, în dragostea ei pentru
popor, pe care îl vrea tot mai bogat
și mai fericit, îi înlesnește partici-
parea la toate manifestațiile artei,
și în treacăt amintind, ca un semn
mai palpabil al acestei bune voinți
regale, coroana a zidit pentru popor
un labirintic local de berărie, urde
să poată fi gustată cea mai delicioasă
și cea mai efină licoare a demo-
craticului zeu Gambrius...

În țara regilor nebuni,
Pe plaiul veselii Bavarii,
Răsună cântece și arii
Pe sub umbrăre și cunună...

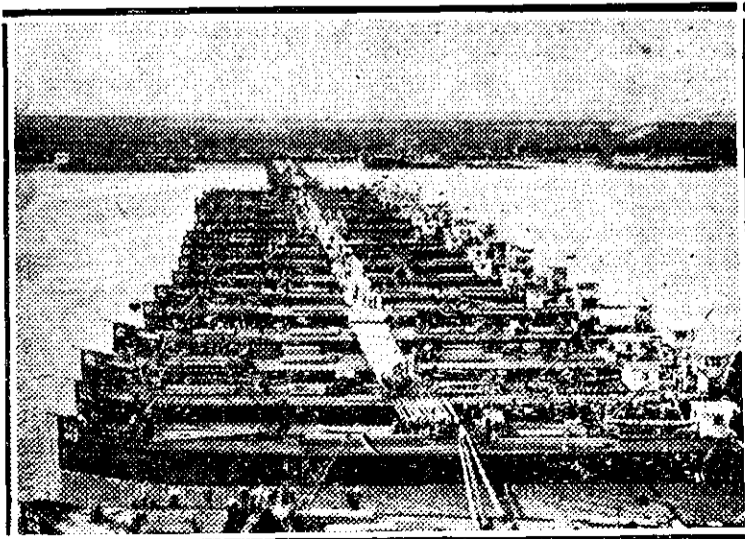
PASTELI

În jocul molcom al luminii
Ce apusul întinde în zare,
Lenes își freacă mătă frunza aninii
Și nourii iau forme bizare.

Țâșniri de safir împletise din soare
Se cern în pulbere fină pe lacuri,
Și sâni-i sărută — iar apa tresare
În luciul ce rade sălbatec pe valuri.

Și șoapte murmură pe aripi de vânt
Isvorul pierdut printre maluri,
Se scutură floarea bobului sfânt,
Iar scara se ngână pe dealuri.

A. D. Cernă.

Podul de la Măgurele înainte de a fi complet încheiat

August Rebel

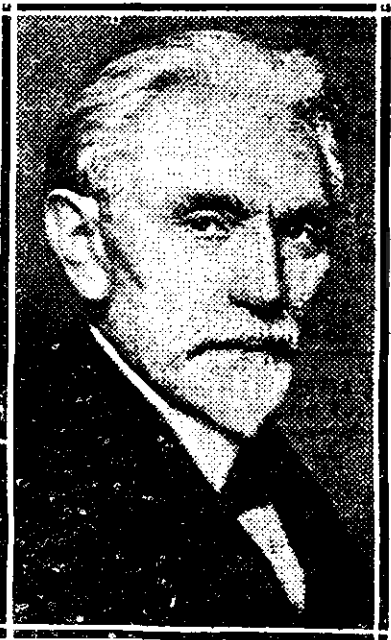
Glorificarea oamenilor mari face cinstea popoarelor! Oamenii mari, cu adevărat mari nu sunt numai ai neamului care i-a născut și numai ai vremii în care au trăit, ci sunt zeii tuturor neamurilor și ai tuturor vremurilor. Oamenii mari trăiesc așa de puțin pentru ei înșiși încât este un adevărat sacrilegiu nepăsarea celor pentru care s'au jertfit.

Să ne fie dragi oamenii mari ce au putut eși din rândurile neamului nostru, dar să-i cinșim pe toți ceilalți fiindcă ei, sunt ai Omenirii întregi!

August Rebel este unul din martirii vremii noastre, care și-a nesocotit liniștea și și-a jertfit viața lui pentru cauza mare a binelui omenesc. Inzestrat cu o miște luminată și cu o fire în chip ales dezinteresată, el și-a torturat pururea sufletul în dorința după mai bine.

Rari de tot sunt oamenii de talia lui August Rebel, care eșiți din sânul poporului să rămână ai poporului.

La noi, fiul de plugar, care a avut norocul să învețe carte, nu se mai întoarce niciodată la coarnele plugului. La noi ca și aiurea năzuința de a trăi cât mai ușor și cât mai bine e preocuparea de câpțenie a celor ce vânează câștiguri știne.

August Rebel

Depart, departe de tot de sufletul lui August Rebel acest egoism de rând al celor ce nu cunosc beția spiritului de jertfă.

Spiritul acesta de jertfă i-a dat lui August Rebel puteri de urias, împotriva voinții căruiă orice stavilă dușmănească e neputincioasă.

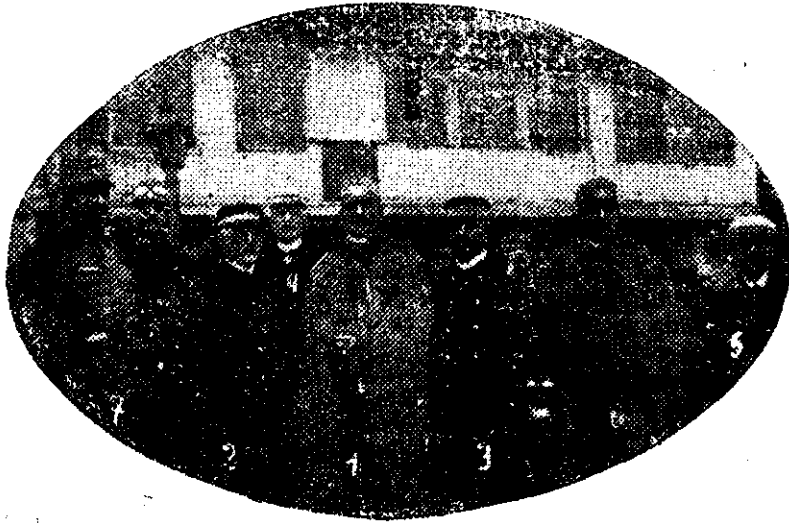
Născut în Dentz-Köln, August Rebel a murit în Passug în vârstă de 73 de ani. Cadavrul lui a fost dus la Zurich, unde va fi ars în crematoriu, după dorința marelui reposit.

În tinerețea lui Rebel a fost strungar și a rămas toată viața lui un proletar. De la 1862 el s'a alăturat mișcării socialiste din Germania și a fost întemeietorul partidului socialist al muncitorilor germani.

Orator excelent cuvântul lui era totdeauna cu drag ascultat dela tribuna publică ca și dela aceea a parlamentului. De la 1890 s'a așezat în Berlin de unde își conducea partidul, care a ajuns multumită conducerii lui energice o forță de care astăzi se ține seamă în Germania.

Dar de pe urma entuziasmului său revoluționar, August Rebel a avut de îndurat destule neajunsuri. Nici închisoarea însă nu l-a putut intimida, ci din potrivă i-a mărit faima numelui și a luptei pe care a dus-o o viață întreagă pentru binele celor mulți, obijduiți.

ZILE GLORIOASE

Ofițerii cari în zorii de zi au ocupat Rahova: 1) D. General Cofescu. 2) D. Amiral Eustațiu. 3) D. Comandor Spirapal. 4) D. Căpitan Comandor Ciuchi. 5) d. Locot. Com. Ștefănescu. 6) d. Căpitan Ionel Grădișteanu. 7) d. Senator Căp. Broșteanu.

GELOZIA

de Mestugean

— Urmare și sfârșit. —

De când însă cu proiectele de fugă, doctorul devenise și mai rău. Acum o păzea pe Eugenia ca un tiran.

După ce astupase ferestrele din spre curte, bătu și pe cele de la stradă.

— Vrei să fugi? hai? nerușinato...

— Cine ți-a spus?

— Iată cine.

Și-l aruncă pe masă scrisorile ce la scrisese Eugenia părinților săi.

— Da, vreau să plec, nu mai pot trăi în iadul acesta.

— Vrei să te duci la Alexandru...

— Ori unde, numai să fiu departe de un monstru ca tine... mizerabile... care mă torturi, de goaba, ca un câlău ce ești.

— N'ai să pleci.

— Ba da.

— Ba nu.

— Am să plec îți zic, căci nu vreau să mor...

— Și eu te-asigur că n'ai să pleci.

Și orbit de furie, doctorul, snopi în bătăi pe femeia sa, înăbușindu-i țipetele cu mâna și învinețindu-i corpul ei sculptural sub loviturile lui brutale...

— Iată că n'ai să pleci.

În dimineața următoare, înainte de a ieși din casă, luă o fringhie din bucătărie și legă teapăn pe Eugenia de fiarele patului.

— Iată că n'ai să pleci...

Ea, mai mult moartă decât vie, cu lacrimile curgându-i șiroaie, se lăsa să fie legată în culmea desnădejdei și așteptându-și scăparea de la D-zeu.

Maria bucătăreasa era îngrozită. Luase frica doctorului care o amenințase cu toporul și nu îndrăznea să facă o mișcare.

Totuși, după plecarea doctorului, își luă inima în dinți și se apropiă cu pași surzi de ușa camerei stăpânei sale.

Încearcă să deschiză, dar ușa era încuiată. Maria văzu cu groază un lacăt mare atârnat în partea din afară a ușii. Lacătul îl pușese doctorul chiar în dimineața aceea ca să împiedece pe nevastă-sa de a părăsi camera.

— Ah căine, își zise Maria și bătu încetșor. „Coniță, coniță”.

Nu-i răspunse nimeni. Mai bătu odată, mai tare.

De astă dată, auzi o voce slabă ieșind ca din mormânt.

— Cine e?

— Eu, Maria.

— Intră.

— E încuiată ușa, coniță, cu un lacăt mare.

— Ah mizerabilul!

— Ce faci coniță? de ce nu te scoli?

— Mor, Mario, m'a omorât...

— Lasă că te scap eu coniță, fă-ți curaj că te scap eu.

Îngrozită, biata bucătăreasa se duse drept la cușorul ei, îl deschise, scoase din fund un ciorap în care erau ascunse economiile sale.

Luă toți banii, îi băgă în sân, își schimbă rochia, se găti cât putu în grabă și transformată cu totul, de a-i fi crezut că o femeie dela oraș, ieși în curte și de acolo în stradă.

Maria avea un plan mare. Purtarea doctorului o scandalizase. Și ea avusese de suferit multe din partea bărbatului ei, acum mort, dar nu în gradul acesta. Câte o bătaie la beție și atâta tot. Doctorul însă, cât era el de doctor, dar era mai abilit ca re-pausatul, era un gealat care voia cu orice preț să omoare pe mititica la care ținea mult Maria.

Eși cu pași grăbiți din oraș, apucă pe șosea și după un mers de o jumătate de oră, ajunse leorcă de sudoare la stație. Trenul o aștepta, unde parcă sosise pe comandă. Maria își scoase bilet și porni la București. Se ducea la părinții Eugeniei să le spuie tot și să-și ușureze astfel sufletul. I se părea că trenul nu mergea destul de repede, că prea se oprea des și-și da cu pumnii în cap că nu se gândise mai dinainte la una ca asta.

Când doctorul, isprăvindu-și treaba la spital, se întoarse acasă găsi pe nevastă-sa, leșinată. Brațele și picioarele-i goale se învinețiseră de eforturile ce le făcuse ca să scape de frânghiile ce o strângeau.

O desmetică cu mare greutate și-și dete scotocală, de astă dată, că mergea prea departe. Se decise să-și mai modereze asprimea și încercă să pronunțe câteva cuvinte de mângâiere bietei femei care era cuprinsă de un fel de letargie.

O fricționă și îi dete tot felul de calmante. Eugenia revenindu-și în fire, se așeză în pat și, aducându-și aminte de cele petrecute, începu să plângă și să-și frângă mâinele.

Doctorul o luă în brațe.

— Iartă-mă, dragă. Nu mai fac dar făgăduiește-mi că nu mă vei înșela. Iată, o să pun totul la locul lor, vor deschide ferestrele, vei fi liberă să ieși, să ieși aer, să te plimbi.

Vrei? Uite chem să aranjeze. Mario... Dar Maria nu răspunse.

— Mario, repetă doctorul, și văzând că bucătăreasa nu răspunde, se duse în bucătărie să o aducă.

Dar Maria nu era. Cușorul era deschis. Rochia și șortul Mariei aruncate pe jos. Din cușor lipsea rochia de sărbătorii a bucătăresei.

— Ah! răcni doctorul și pricepu că Maria fugise.

Nebun de mânie, se repezi în stradă și se informă. Băcanul din colț îi spuse că văzuse pe Maria îmbrăcată ca de sărbătoare, ducându-se spre gară. Știrea îi fu confirmată și de hamalul din gară care tocmai trecea pe acolo, ducându-se spre casă.

— De astă dată sunt pierdut, gândi doctorul turbat de mânie. De sigur că dacă, în momentul acela bucătăreasa i-ar fi picat în mână, nu și-ar fi făcut nici un scrupul de a-i administra otrăvurile cele mai violente din farmacia spitalului.

Se întoarse acasă.

— Unde e Maria? urlă el adresându-se nefericitei sale soții.

Femeia începu să tremure.

— Nu știu.

— Nu ști? Ei bine, a fugit. Unde a fugit? de ce a fugit? Ah! canalia, Ah! ființe pierdute. Am să vă omor, și-și ridică pumnul, cu ochii injectați de sânge.

Eugenia se ghemuise într'un colț și nu zicea nimic. De altfel, nu mai avea nici puterea necesară de a țipa. Era slabă și semăna cu o umbră sobră, cu o statuă a suferinței. Parcă nu o mai impresiona nimic. Aștepta ca pumnul acela amenințător să se abată asupra ei și să o sfârșească. Acum, mai mult ca oricând vroia să moară. Maria era ultima ei nădejde și ea fugise din iadul acesta, părăsind-o ca să-și scape viața.

Eugenia nici n'auzise prin urechile ei cuvintele de îmbărbătare ale credincioasei servitoare și nu știa că Maria, în momentul acesta, sbura spre București, la părinții ei abili să-i aducă scăparea.

Doctorul petrecu o noapte din ce în ce mai agitate. A doua zi se mai calmă cugetând că Maria poate fugise dea binele și că nici prin gând nu-i trecuse să anunțe pe părinții Eugeniei de cele petrecute.

Pentru orice eventualitate însă își schimbă purtarea față de soția sa. O îngrijii cât putu mai bine și apoi, o luă de braț și o conduse în grădina.

Eugenia de mult nu văzuse soarele și nu respirase aerul îmbălsămat de afară. Se așeză pe un scaun în soare rotindu-și ochii vestejiți de lacrimi în jurul ei, ca un convalescent după o grea și îndelungată boală.

Plimbările astea se repetară și în zilele următoare.

Trecuseră trei zile de la plecarea Mariei și ea nu se mai întorcea. Sufletul Eugeniei era cuprins de o neșpusă jale și când își privea mâinele subțiate și învinețite, o podideau lacrimile.

Călăul nu o scăpa din vedere nici o clipă. El o conducea prin grădina și tot el o însoțea în casă. Vederea omului acestuia îi da Eugeniei fiori de groază și ar fi dorit să intre în pământ decât să-i întâlnească privirea sau să-i atingă mâna.

A treia zi, Eugenia sta pe scaunul ei din grădina tristă și gânditoare ca totdeauna. În jurul ei era o completă liniște. Un fluture se tot învârtea în jurul ei și o albină săcea din floare în floare pe rondoul lângă care se afla. Cerul era albastru și răzător. Eugenia avea parcă o simțire caldă în sufletul ei, o bucurie de a trăi, care nu dispărea din inimele tinere. Cât era de frumoasă lumea! Ar fi fost, în momentul acela, chiar fericită, dacă, la câțiva pași de ea, nu ar fi simțit prezența diosului ei cald.

În momentul acela, un fluier de locomotivă îi sună până în urechi.

și o făcu să tresară. Era trenul obicinuit care intra în gară. Fluierul acesta îl auzise și altă dată, dar acum parcă îi suna în urechi ca o muzică armonioasă, ca un semnal dumnezeesc.

O vagă speranță încolți în sufletul ei desnădăjduit. De ce? nici ea n'ar fi putut să o spuie. Niște gânduri dulci o mângâiau ca o adiere de zefir, gânduri în care nu putu să creadă, așa erau de sublime și cari dispăreau ca zefirul spre a apare din nou...

Cu urechea atentă aștepta să mai audă fluierul acela care îi dăduse câteva clipe atât de fericite deși amăgitoare, dar nu auzi decât șgomotul unor roți cari se rostogoleau pe pavajul stricat al drumului. Șgomotul se apropia din ce în ce. Era o trăsură care probabil aducea vre-un călător în orașel.

Trăsură se opri brusc în poarta spitalului. Cineva bătu cu bastonul în poartă.

— Cine e? strigă doctorul și trimise infirmierul să deschidă.

Poarta se deschise lăsând să intre un bărbat în vârstă, dar înalt și voinic. El era urmat de două femei.

Abea grupul făcuse câțiva pași când Eugenia dădu un țipăt care alarmă tot spitalul.

Ea recunoscuse pe tatăl ei, pe mama sa și pe Maria.

— Tată, mamă, Mario, strigă ea și căzu leșinată.

Doctorul încremenise.

Când Eugenia se deșteptă era în brațele mamei sale, care o desmerda acoperindu-i fața palidă și slabă de mâi de sărutări.

— Mamă, dragă mamă, dacă ai ști! Dacă ai ști, cât am suferit!

Și Eugenia se lipise de sânul mamei sale ca odinioară când era mică și o strângea cu forța întregii sale desperări.

Apoi își întinse un braț către părintele ei, care sta încrâncănit și cel de halul în care găsise pe biata lui fiică pe care o credea fericită.

— Tată, dragă tată, dacă ai ști și tu, — ah, monstrul m'a legat, m'a bătut, ucigașul... ucigașul...

Nu s'ar putea descrie nici lacrima Eugeniei de a și revedea părinții cari veneau să o scape, nici mâhnirea bietilor părinți cari își regăsiseră pe copila lor adorată într'un astfel de hal.

Tatăl privind crunt pe ginerele său, îl zise numai atât:

„Mizerabilul”, concentrându-se în acest cuvânt toată indignarea sa. Ginerele său îi făcea impresia unei fiare. El își scăpa fiica din mâinile unei fiare care o întâlnise pe calea ei.

Maria sta la doi pași și plângea și ea.

— Și acum să mergem, îmbracă-te, fiica mea.

Ca prin minune, Eugenia redobândise toate forțele. Ea intră în odaia ei, își luă câteva lucruri și eși părăsind pentru totdeauna casa blestemată unde suferise atât.

Atunci doctorul, văzând că ea pleacă, se desmetici și făcu doi pași.

— Dar... zise el.

N'apucă însă să termine. Tatăl Eugeniei își ridicase bastonul.

— Nică o vorbă, mizerabile, canalie.

— Om sălbatic și fără inimă, zise și mama, ce ai făcut din fata mea...

Doctorul sub ploaia de reproșuri, nu putu să secată o vorbă ținut în respect de bastonul tatălui care, după cum îl arăta aspectul înflăcător de indignare, ar fi putut să-i zdrobească capul.

Canalia privea însă ținută pe Maria pe care o considera ca pricina tuturor nenorocirilor sale. O! dacă i-ar fi căzut în mână, ar fi sfârșit-o.

Dar Maria ieși din curte în acelaș timp cu Eugenia și părinții ei.

Ea se așeză pe capră lângă vizitiu și în momentul de a se pune în mișcare, scupă de departe pe medic, strigându-i:

— Ptiu, mizerabile!

ASCULTĂ!

*Ascultă! De departe în largul stins al zării
Băsună n'reașă vale de trâmbețe de-aramă:
Flăcări, — mândre brațe și suflete-ale țării, —
Din munți, din văi și dealuri, — izvoare, — se distramă..*

*În păleură strânși prin sate dau chiote trezite
Și-aprind în piepturi mândre un dor de luptă mare;
În brațe — adună veacuri de forțe nimerite,
Pe când sub gene ochii lucesc de nflăcărare.*

*Din nou vestește'n seară stins trâmbeța pe vale
Semnalul despărțirii din urmă, al plecării;
Amurgul rumen cade pe depărtata cale,
Pe când pe cer s'arată lucefăru' nserării...*

*Și steaua, — blândul astru, — aminte îmi aduce
Că cei porniți pe vremuri sub raza ei adâncă
Veniră n'torși în lume cu semnul păcii — o cruce.
Simbolul de iubire n'atemeiată încă*

*— O, dragi ostași ai țării, duceți și voi menirea
Ce soarta strălucită v'a hărăzit-o rouă:
În inimă dușmane refaceți înfrățirea
Și-aduceți țării voastre victoria cea nouă!*

1913 Iulie, Gura Sărării

Nigr

CONVORBIRI ASTRONOMICE

FOTOGRAFIA ASTRONOMICA

Frumoasa invențiune a fotografiei nu e de mult aplicată în domeniul astronomiei. Nu se inventase încă plăcile cele perfecționate de azi, nici diferite procedee, absolut necesare pentru anumite condițiuni de fotografiare.

Primele încercări le-a făcut chiar Daguerre, inventatorul fotografiei. A încercat să fotografieze Luna; dar expozițiunea era prea lungă, câteva minute și în acest timp Luna se deplasa, imaginea fotografică fiind în urmă ceva șters, fără contururi. S'au mai făcut multe alte încercări, pentru fotografierea eclipselor, etc., până când în 1851, astronomul Rutheford dela colegiul american Harvard, a izbutit să obție excelente fotografii de soare, de lună și de stele.

În urmă, Draper în America și Warren de la Rue (un fabricant bogat), perfecționară fotografia astronomică, iar în zilele noastre, ea a ajuns să ne facă serviciul de seamă, înființându-se observatoare speciale pentru astrofotografie.

Voiți vorbi în trăsături generale despre rezultatele obținute cu privire la fotografierea principalelor obiecte cerești.

Luna e un personaj ceros, care se pretează foarte bine la fotografie; toți craterii, munții, toate amănuntele principale ale scului ei, au fost fotografiate și există excelente atlaze fotografice lunare, cel mai bun fiind acela al lui Loewy și Puiseux și acela al lui William Pickering. Tot cu lunetele și cu telescoapele se văd însă amănuntele mai delicate. Ba a fost fotografiată și prin diferite filtre colorate, cea ce ne poate da indicații cât de vagi asupra compoziției solului acestei lumi pustii.

Soarele are templele lui și în special, trei observatoare, unul în Anglia, altul în India și altul în insula Mauritius îl fotografiază zilnic. Avem astfel un excelent dosar al activității împăratului sistemului solar, căci sunt fotografiate petele, faculele și flăcările lui, zilnic.

Ceva mai mult, se obțin fotografii prin anumite culori ale spectrului solar, ceea ce ne permite să fotografiam diferitele părți ale acestui astru, despre care am vorbit în numerele trecute.

Planetele. Dintre planete au pozat Marte, isbutindu-se să se înregistreze pe placa fotografică și frumoasele canale. Jupiter și arată de asemenea braurile lui, Saturn, minunatele lui inele. Deocamdată însă, fotografia planetelor nu ne dă nouă indicații.

Cometele sunt admirabile fotogra-

fiate; poza e relativ lungă placa se impresoanează puternic și reda amănunte ce cu ochii liberi nu se văd. Un mare progres s'a făcut pentru cercetarea cometelor, de când sunt fotografiate.

Stelele. — Fotografia însă a obținut mari succese cu fotografierea stelelor, a îngrămădirilor de stele, a nebuloaselor și a căecii laptelui.

De zece de ani de zile se lucrează în vreme 20 de observatoare, la harta fotografică a cerului, fiecare observator trebuind să obție între 1000 și 1500 de clișeuri. Unele au isprăvit, cele mai multe însă vor avea să mai lucreze zece de ani de zile, iar harta completă cine știe când o va avea omul. Măreția științei constă însă în faptul că ea nu lucrează pentru prezent, ci pentru viitor. Stelele văzute cu luneta se văd până la mărimea 16. Stelele de mărimea 1 sunt cele mai strălucitoare cele de mărimea 6 sunt ultimele cari se văd cu ochii liberi. Dela mărimea 16 stelele se văd, dar cu lunetele și cu telescoapele. Lunetele cărora se adaptează însă aparate fotografice speciale, înregistrează stele până la mărimea 18, iar telescopul de pe muntele Wilson, cel mai mare din lume, cu aparatul lui fotografic înregistrează stelele până la mărimea 20!

Vă închipuiți câte lucruri noi și interesante ne arată fotografia astronomică!

Ea ne prezintă îngrămădirile de stele des făcute în mij de stele-sori, ne arată formele reale ale nebuloaselor, ba descoperă nebuloase, nori imenși de heliu și hidrogen, cari nu se văd de loc, nici cu cea mai mare luncă din lume. Acele obiecte cerești există, dar astronomii nu le-ar fi cunoscut niciodată dacă Daguerre nu ar fi inventat fotografia.

Există hărți stelare fotografice, ba în curând, astronomul Barnard de la observatorul Yerkes, va tipări un atlas măreț al Căecii Laptelui. În această privință are un rival în Europa, pe Max Wolf, dela observatorul Königstuhl, de lângă Heidelberg, cel care a găsit cometa Hailey cu ajutorul fotografiei, când acest astru abia era o stelută de mărimea 17.

Max Wolf e cel care a descoperit prima nebuloasă cu ajutorul fotografiei. Și vorbind de el, observ că am trecut cu vederea, modul cum urmărește și descoperă el, planetele mici. Tot fotografia o întrebuințează pentru aceste corpușoare, ce au un diametru numai de câteva ori mai mare decât un mare oraș european.

Fotografia în sfârșit înregistrează spectrele soarelui și al celorlalți sori-stele, făcându-ne astfel să putem afla numărate lucruri intere-

sante asupra compozițiunii acestor astre.

Noroc că sunt și oameni practici, cari aranjează lucruri pe această încântătoare planetă, căci dacă ar fi după astronomi, apoi multe necazuri... nu s'ar mai întâmpla.

Astronomii din toată lumea pun la cale, fără să vrea, viitoarea înfrățire generală a omenirii, când un individ nu va mai fi stimat, decât numai pentru tributul personal ce-l va plăti progresului general.

Victor Anestin

ȚARUL FERDINAND
în portul bulgare-macedonean

CEREMONIE CURIOASĂ ÎN PROVENȚA

Un corespondent din Marsilia comunică particularitățile unui botez d'ancălare făcut în Provența.

Este vorba de o ceremonie tradițională la care au fost invitați toți paznicii din regiunea Camargue. Aceștia suiți pe câinii lor măruni și fiind în mână tridentii (furca lui Neptun cu trei dinți) împodobiți cu panglice, veniseră în fugă la „Sainte Marie dea Mer”.

Nașă, călare și ea, deschidea cortegiul fiind în brațe pruncul care aștepta să primească lumina botezului. După dansa veneau invitații. Toți călăreții aveau înaintea șelii câte un copil. Cortegiul întocmit astfel se duse la biserică și apoi d'accio colindă orașetul cântând.

Petrecerea a fost frumoasă, dar la urmă, s'encheiă o tragedie. Seara se organizase o goună de tauri. Când vesella însă era la culme, taurul prigonit, luă pînă gardian în coarne și-l usvări în aer. Căzut pe pământ, eroul fu ridicat plin de sânge și dus la spital unde nu se știe cum va scăpa și dacă va scăpa cu viață.

Dar, în fișe, așa e rostul vieții: când unul se naște, altul moare, când unul se botează altul se îngroapă.

EX-LIBRIS

PROFIELE ARTISTICE de *Marin Simionescu-Râmniceanu.*

Autorul a publicat în „Lucefărul” mai multe studii de critică literară și a crezut nimerit să le strângă într'un volum, coordonându-le, reunindu-le într'un tot sistematic. Nu în câteva rânduri vom spune tot binele ce-l credem despre lucrarea d-sale, din care reiese o vastă cultură literară și artistică. Autorul e nu numai un bun cunoscător al artei și al literaturii, dar e un adevărat învățat în această privință, care procedează cu metodică, conducându-se în critica sa, după anumite principii. Principiile acestea le aplică cu toată rigoarea și astfel nu o singură dată vom găsi, că fără să-i pese de gustul marelui public, de eutare scriitor sau artist „en vogue”, își spune părerea fără înconjur, cu conștiința împăcată că și-a făcut datoria.

Înaintea de orice, d-sa cere literaturii, ca și artistului o adevărată cultură și aceasta e un mare curaj în timpul și în țara noastră, unde pentru mulți, a scri nuvele, poezii și romane, a suingăli pânze și a ciocli pietre, însemnează a avea numai inspirația. Așa că am ajuns să avem literați, cari nici ortografia nu o știu, sub cuvânt că talentul lor e extraordinar.

D. Simionescu-Râmniceanu nu știe să menajeze platitudinea și în numele artei, pe care de sigur o adoră, dă lovituri ce lasă urme. D-sa nu e mai puțin eretător și pentru felul cum se face critica noastră, are darul polemistului inteligent și cult.

Un defect mare îl au însă criticii, adevărații critici. Ca mulți alți înaintași de seamă, autorul crede că între artă și știință e o adevărată barieră între artist și învățat, judecând poate pe acesta din urmă, după cine știe ce tip din romanele moderne, sau reamintindu-și din scoala de vre-un domn bătrân, cu ochelari, plia de pedantism.

Învățații moderni se deosebesc mult de aceia ai trecutului și prima legătură dintre ei și artiști e popularizarea științei, unde învățatul se ajută de literatură, ba și de pictură.

Un entomologist ca Fabre e tot atât de artist, ca și un Maeterlink, își tot artist e și un Flamarion. Nu există barieră între știință și artă de cât pentru cei cari nu pot să-și apropie rezultatele științei moderne, poeme pe cari nici un literat nu le-ar putea inventa. Un Goethe era și un naturalist și un fizician, d. Simionescu-Râmniceanu știe aceasta bine și poate că va fi citit și *Farbentehre*, nu numai scrierile pur literare ale acestuia.

Arta și știința sunt două ramuri ale activității omenești, pe cari nu le trimet la cele două poluri, de cât cei cari s'au specializat fie într'una, fie într'alta din aceste ramuri. Adevăratul om cult, e un Goethe, un Leonardo da Vinci, un Maeterlink, etc., cari știu că arta și știința pot să se contopească într'un tot în mîntea unui om cu vederi largi.

Civilizația nu a profitat și nu va profita nici odată de pe urma artei și a literaturii și numai progresul e singurul scop al omenești. Dacă arta și literatura sunt un frumos și nobil *passé-temps*, atât mai bine, ele vor contribui ca munca pentru progres să fie mai ușoară și mai plăcută.

Dar sunt încă oameni cari visează, sunt temperamente cari vreau să vază lumea, așa cum ar dori ei să fie, înălțurând adevărul. Nu aceștia sunt cei mai de seamă artiști și cei cari se apropie mai mult de natură, aceia vor rămâne modele de imitat. Monștrii nu trăesc și oricât de draguț s'ar falsifica adevărul, o operă literară nu va putea să trăiască, dacă nu e inspirată de vesticile adevărate.

De altfel, autorul apelează numai la judecată, la metode aproape științifice și dacă se leapădă uncori de știință, aceasta o face pentru a da artei un loc mai frumos. Faptul că cere literaților și artiștilor o bogată cultură este iar în avantajul d-sale, dar acea cultură să nu se mărginească numai la copierea tablourilor celebre, ci să se întindă peste toate ramurile activității omenești.

Astfel, scrierea d-lui Simionescu-Râmniceanu, chiar dacă nu va avea mulți cititori, fiind scrisă cu prea multă îngrijire, va rămâne ca un prim început de critică serioasă. Dacă va fi supărat pe mulți, dacă mulți incultii vor protesta, știm bine, după stilul vigoros al cărții, că nu aceasta va opri pe d. Simionescu-Râmniceanu de a-și expune punctul său de vedere. E o primă lecție pentru scriitorii cari au găsit timpuri nefericite de prolice, pentru dezvoltarea și înflorirea platitudinii și a ignoranței, patronate uneori cu toată pompa oficialității.

Albert

Domnii abonați cari cer schimbări de adresă, sunt rugați cu insistență să binevoiască a trimite administrației, odată cu cererea d-lor și eticheta pe care este imprimată adresa cu care primescu ziarul până atunci, spre a se putea da curs repede cererilor și a nu se întârzia cu trimiterea ziarului la noua adresă.

Impăratul Napoleon I în Rusia

Istoriograful I. Bonnet a descoperit în biblioteca imperială din Petersburg un document extraordinar de interesant care cu drept cuvânt e un „Baedeker pentru Rusia” al împăratului Napoleon I în campania din 1812. Este vorba de un manuscris în folio, de 500 pagini, care poartă titlul „L'aide — memoire de Napoleon en Russie” și prezintă o mare importanță pentru cursul istoriei universale.

Acest op, adică, a fost alcătuit ca un fel de îndreptare de călătorie pentru Napoleon și dacă impulsivitatea spre noul cuceriri și campanii n'ar fi fost mai puternică la Napoleon, decât toate celelalte, de sigur, că el după citirea acestui „Baedeker” n'ar fi trecut granița Rusiei.

Voluminosul manuscris este legat într'o scoartă groasă de carton: Napoleon în toldeana îl purta la el, fiind legat într'însa și marea uzare trădează de câte ori la răstăit marea Cesar. Câteva foi sunt rupte cu totul. Cuprinsul manuscrisului este foarte interesant.

Rusia este descrisă într'un stil sobru și distins; scrisul este caligrafic. Autorul cărții descrie bogățiile Rusiei, ca și când ar voi să atâte poșta împăratului, în el se arată mai cu seamă bogățiile minelor din Urali; pe de altă parte însă avertizează pe Napoleon să calce în Rusia, căci va întâmpina mari dificultăți. Îndată ce treci granița, drumul e greu.

„Situația, întinderea și lipsa de cultivare a solului, apără Rusia de o invazie străină. Dușmanii ei n'ar avea mai mult succes ca odinioară Romanii contra Scyților și Partilor”, se zice în acest manuscris. De sigur că aceste cuvinte profetice i-au venit de multe ori în mîntea lui Napoleon când a fugit din Rusia. Pe atunci nu mai avea în mîntea acest „Baedeker”.

Când trăsura îl aștepta la zidurile Vienei, veni un călugăr, cu numele Parsic și luă manuscrisul, fără ca să fie împiedecat de cineva. Acest călugăr îl dăruie generalului

Kaizaroff, care confirmă printr'un document origina acestui manuscris prețios și-l dăruie unui prieten. De la acesta trecu apoi din mîntea în mîntea până când ultimul posesor Varsolomiev, îl dăruie în 1859 bibliotecii imperiale din Petersburg.

MARE
!alesnire de plată
PIANINE NOUI
DIN CELE MAI BUNE FABRICI
VINDE FĂRĂ NICI UN ACONT
In rate lunare a lei 40
Georg Degen, București
Alături de Cofetăria Capșa.

INAINTE și DUPA
Intrebuințarea Cremei și Pudrei «FLORA»
Pastă de dinți 1 leu **BUGOL** Apă de gură 1 leu

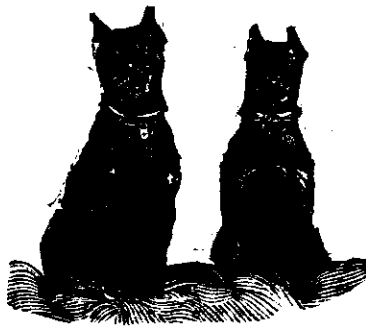

Dăruesc

fiecaruia, pentru a face cunoscută firma mea pretotindeni, un inel de aur veritabil, 14 carate, marent de stat, cu briliant simili pentru domni sau doamne, care altfel costă lei 9, numai prin bonificarea salariului adică lei 3,50, în mărul postale, sau prin mandat postal trimis înainte, sau prin ramburs Casa de export românească C. PERLMUTER, Vien, VII, Neustiftgasse 137/5. Această firmă se recomandă călduros.

Căsar & Minka

Crescătorie și întreprindere de Căini de rasă

ZAHNA (Prusia) recomandă CĂINI de rasă cea mai nobilă

Căini de pază, de rasă renumită, și de companie, precum și toate felurile de căini de vânătoare, dela marea căine Ulmer Dogg și de munte până la cățelușul cel mai mic de casă. Prețul curent ilustr. gratis. Face expediție în toate părțile lumii în ori ce anotimp. Expoziție permanentă marivie în avaria Zahna.

LECUITI BETIA

Înainte ca legea să lovească în bețivi

Înainte ca moartea să facă imposibilă salvarea lor.

Düna este un Surogat pentru alcool care-și are efectul ca și ivul disprețuște băuturile alcoolice. **Düna** este absolut nevătmător și efectul ei este atât de intens în cât chiar consumatori mari de băuturi spirtoase nu se mai reintorc la vechiul lor obicei.

Düna este cel mai nou ce știința a adus la iveală în această privință și a salvat mii de oameni de nevoe, mizerie și ruină.

Düna este un preparat ușor disolvabil, pe care chiar soția ar putea ușor s'o pue în băutura de dimineață a bărbatului ei fără ca el să observe cât de puțin. În cele mai multe cazuri, acesta nici nu pricepe de ce pe neașteptate nu mai suportă băuturile alcoolice, și crede că numai abuzul acestora este cauza precum adesea se disprețuiesc unele mâncări, pe cari le-am gustat prea adesea.

Düna s'o dea fiecare tala fiului, studentului înainte de a da la examen, chiar dacă nu este dedat prea mult beției căci alcoolul slăbește creierul.

Acei ce nu au destulă voință de a se abține de la gustarea băuturilor spirtoase să ia câte o dosă din **Düna**. Acesta este absolut nevătmător. Prin el vă conservați sănătatea și economisiți mulți bani pe cari de altfel îi obelțuiți: pentru vin bere, rachiu sau lichior.

Preparatul **Düna** costă 10 M. și se expediază contra plății anticipate sau contra ramburs de către

Düna Hospit., Copenhaga Nonebrogd 57, Danemarca 314.

Scrierile se franchiază cu 25 bani și cărțile poștale cu 10 bani.

NOUA SERIE A

Marilor Premii

ce se vor oferi de

Ziarul UNIVERSUL

abonaților săi la tragerea din luna Noembrie 1913:

Leï **6.000** **Leï**

BANI IN NUMERAR **BANI IN NUMERAR**

Un elegant DORMITOR de BRONZ

de mare valoare, al 10-lea dormitor furnizat pentru premiile noastre, de cel mai recomandabil depozit de mobile de fier și bronz „Industria Metalică MARCU” și una SOBĂ „GODIN” „Industria Metalică MARCU”, cumpărată tot dela

JU VĂTATE GARNITURA MOBILA COMPOSA DIN : O CANAPEA, DOUA FOTOLIURI ȘI PATRU SCAUNE.

O oglindă venețiană. - Una masă elegantă de mahon cu cristal

Una frumoasă Lampă pentru atârnat. - Una sobă calorifer sistem german

Toate acestea cumpărate dela marele magazin de mobilat MARCO DATTELKREMER, strada Carol No. 62, București

Un Dormitor de lemn fin

construit în marea fabrică de Mobile de lemn MARIN V. GANEA, șoseaua Miha-Brașul No. 37 și strada Șerbănică No. 10 - Sucursala: Calea Victoriei No. 107.

3 Costume naționale

Un elegant și pi-olesc costum țărănesc pentru dame model breaza de o culoare albastră ca a cerului senin
Un splendid costum țărănesc ca acela al Rucăre: celor roșu, dulce însă la vedere și bogat împodobit.
Un costum țărănesc după modelul celor purtate de Câmpulungence, neîntrecut, superb, așa cum numai în vis ai vedea, a. b.

DOUE GHESE FINE drăguțe, de le-ar invidia or ce orășancă cu gust
O CAMASUȚA lucrată cu o rară delicatete în galben și negru

UN GRAMOFON foarte elegant, cutia de stejar, cu plachete de metal și în nichelat, cu 6 plăci duble, adică 12 cântece.

UN FLAUT DE ABANOS, cu 12 clape, într-o cutie fină căptușită cu mătase.

UNA VIOLĂ FINĂ cu arcuș și accesorii de rezervă.

Toate aceste cumpărate de la Marele Magazin de muzică Jean Feder, București, calea Victoriei 54, Furnisorul Curții Regale.

UNA MADOLINA italiană, de palisandru, ornamentată, cu testiera prelungită, specială pentru concert.

UNA CHITARA cu mecanică.

UNA HARMONICA cu două rânduri, cu 19 clape și 4 basuri, burduful dublu, cu colțuri de metal.

Cumpărate de la Magazinul de muzică „La Harpa”, București, strada Colței No. 5.

UNA BICICLETA ELEGANTA «SPORT» cu roata liberă și frână automată prin contrapedalare.

UNA PUȘCA de vânatoare cu două țevi, țevile de oțel, «Bayard», din renumita fabrică de arme «Pieper-Bayard». Această armă are 4 zăvoare de siguranță, țeava stângă choke-bore și poate întrebunța atât pulberea neagră, cât și pulberea fără fum.

UNA CARABINA semi-automată de mare precizie «Pieper» cu tirul garantat precis.

UN REVOLVER SISTEMATIC.

Cumpărate de la marele magazin de arme și biciclete B. D. Zismann, furnisorul Curții Regale, calea Victoriei 44, București.

UN POLICANDRU fin Venegran cu 5 brațe, pentru gaz aerian, cumpărat dela renumita Casă Teirch & Comp. Succesorii Carol Weinlich, str. Cobălășcu (fost herzei) No. 9 București.

UN COSTUM DE HAINE (saco) după măsură și alegerea stofei, care se va confecționa de cunoscuta croitorie Jaques Grünberg, str. Academiei No. 25.

UNA FRUCTIERA în formă de scoică susținută de un in-geras stând pe pedestal; totul de metal argintat.

UNA FRUCTIERA cu spece de grâu de metal oxidat

2 VASE DE CRISTAL culoarea închisă cu pictura de aur, în suport de metal argintat, cumpărate dela cunoscutul Ma-

gazin de bijuterii Th. Radivon, B-dul Elisabeta 8 bis, București.

UNA PENDULA MODERNA de perete, din lemn de nuc cu întorsul la 15 zile, sunând la oră și jumătate.

UN CEASORNIC DE MASA pentru salon, frumos bronzat, garnisit cu pietre similii și așezat pe o samă înhânată cu un cerb.

UN CEASORNIC DE BIUROU frumos bronzat, având calendar mecanic.

6 LINGURITE, AURITE și frumos emailate, cu vederi din București, aranjate în cutie tapisată.

Toate aceste cumpărate dela cunoscutul Magazin de Bijuterie și ceasornicarie. Ceasornicaria Colței str. Colței 31.

2 CEASORNICE DE AUR 14 carate cu câte 3 capace No. 87 pentru bărbați.

3 CEASORNICE DE AUR 14 carate cu câte 3 capace No. 88 pentru bărbați.

1 CEASORNIC DE AUR 14 carate cu 3 capace No. 92 pentru bărbați

5 CEASORNICE DE ARGINT cu bordura aurită cu câte 4 capace marca arpad, pentru bărbați.

6 CEASORNICE DE ARGINT cu bordura aurită cu câte 4 capace.

1 CEASORNIC DE AUR, având și broșă atârnat pe un lanțisor pentru damă.

3 CEASORNICE DE ARGINT cu brățări pentru dame.

1 CEASORNIC DE AUR cu 3 capace emailat cu stelute, pentru dame.

1 CEASORNIC DE AUR emailat Miosetus, pentru dame.

1 CEASORNIC DE AUR cu 1 capac, pentru dame.

1 SPLENDID OU EMAILAT, suvenir din Carlsbad, cu fotografie Sprudel, servă pentru pudrieră într-o elegantă caselă tapisată cu mătase.

2 GARNITURI „NECESER” pentru toaletă de dame, fiecare garnitură având un elegant sacou.

6 CEASORNICE DE ARGINT ocsidate, pentru bărbați.

3 Mașini de cusut de mână.-Un vagon de 10.000 kgr. lemne.-25 Casete „Flora” conținând săpun, pudră și crema flora.

Afară de acestea, toți abonații mai primesc gratuit un volum din cărțile ce apar în Editura Ziarului „Universul” tipărite anume pentru abonați.

Prețurile de abonament sunt aceleași: Pe un an lei 18; pe 6 luni lei 9,15; pe 3 luni lei 4.65.

Pentru concursarea la premiile de mai sus, abonații pe un an primesc 30 bonuri, cei pe 6 luni 15 și cei pe 3 luni 5 bonuri. Abonații pe un an participă la două trageri, deci după prima tragere vor primi încă 30 bonuri pentru tragerea următoare.—Administrația „Universul” nu întrebunțează încasatori. Plata abonamentelor se face direct la cassa administrației ziarului, prin mandat poștal sau în persoană.